

РЕШЕНИЕ

№ 13919

гр. София, 09.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 06.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **2245** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на В. Г. А., ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] подадена чрез адв. Н. Й., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 25-0338-000198 от 11.02.2026 г. на полицейски инспектор в Районно управление (РУ) – С. към Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи (ОДМВР) - С., за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. з) бб) ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водач превишаващ разрешената максимална скорост, за населено място от 41 до 50 км/ч – до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 3 месеца.

Жалбоподателят - В. Г. А., оспорва заповедта като незаконосъобразна. В жалбата се поддържа, че оспорената заповед е постановена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. Излагат се доводи, че заповедта е мотивирана с твърдение за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, докато в съставения АУАН е посочено нарушение на чл. 21, ал. 2 ЗДвП, поради което е налице несъответствие между двата акта относно правната квалификация на деянието. Поддържа се още, че твърдяното ограничение от 30 км/ч не се установява по несъмнен начин за процесния участък и за посочената в заповедта посока на движение, като се сочи, че при движение на изхода на [населено място] към [населено място] знак В-26 съответства на ограничение от 50 км/ч. Навеждат се възражения и относно снимковия материал, като се поддържа, че първоначално представената снимка е прекалено увеличена, не позволява да се установи действителната

скорост на автомобила и не съдържа данни за намиращия се на място знак за ограничение от 50 км/ч. С жалбата се иска отмяна на заповедта. Тези доводи са поддържани и в проведените съдебни заседания, в които пълномощникът на жалбоподателя изрично сочи, че административният орган не е доказал наличие на предпоставките за прилагане на ПАМ, тъй като в самата заповед е записано, че движението е било от [населено място] към [населено място], а в тази посока знак В-26 съответства на ограничение 50 км/ч, а не 30 км/ч. Самият жалбоподател в съдебно заседание заявява, че между двата знака, които се виждат на снимките, има и друг знак, обозначаващ скорост 50 км/ч, а снимката от камерата е след този знак.

Прави искане за отмяна на заповедта. Претендира разноски съгласно представен списък. Жалбоподателят се представлява от адв. Н. Й., Софийска адвокатска колегия.

Ответникът - полицейски инспектор в Районно управление – С. към Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – С., не изразява становище по жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, като обсъди доводите на страните, събраните по делото доказателства и като извърши служебната проверка по чл. 168, ал. 1 АПК на всички основания по чл. 146 АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

На 21.09.2025 г. в 15:41:25 ч. с автоматизирано техническо средство ARH CAM S1, с идентификационен номер 120ССЕ1, е заснет лек автомобил „Ф. Поло“ с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], [община]. В справката към снимката е отразена скорост 78 км/ч, скоростен лимит 30 км/ч и GPS координати, като по делото е приложена и снимка към АУАН, на която се вижда автомобилът с посочения регистрационен номер и данни за дата и час на записа. От приложената декларация по чл. 188 ЗДвП се установява, че собственикът на автомобила Н. Ц. В. е декларирала, че на 21.09.2025 г. около 15:40 ч. автомобилът е бил управляван от В. Г. А..

На 11.02.2026 г. на жалбоподателя е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия К, № 0639386, в който е посочено, че на 21.09.2025 г. около 15:40 ч. в [населено място], [община], на [улица], до кръстовището с [улица], в посока от [населено място] към [населено място], при ограничение на скоростта с пътен знак В-26, въведено за 30 км/ч, е управлявал процесния автомобил със скорост 78 км/ч, като след приспадане на толеранс от 3 % е налице превишение от 48 км/ч, квалифицирано като нарушение на чл. 21, ал. 2 ЗДвП.

На същата дата, 11.02.2026 г., е издадена и оспорената заповед за прилагане на ПАМ, в която е посочено, че поради превишаване на разрешената максимална скорост за населено място от 41 до 50 км/ч и на основание чл. 22 ЗАНН, за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП се прилага мярката по чл. 171, т. 1, б. з), бб) ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 3 месеца. Заповедта е връчена на адресата на 11.02.2026 г.

В хода на делото са изискани и приети постъпилите с писмо от 02.04.2026 г. на РУ – С. заверени копия на протокол от проверка на ARH CAM S1 120ССЕ1, снимков материал от техническото средство и доказателства за ограничението на скоростта. С писмото са представени и снимки на пътна сигнализация с пътен знак „30“, както и снимка от екрана на устройството, на която също е изписан скоростен лимит 30 км/ч. Наред с това по делото е приложена и първоначалната снимка към АУАН, на която се вижда единствено автомобилът, а не и знакът, въвеждащ ограничението.

В съдебно заседание пълномощникът на жалбоподателя е възразил, че доказателствата относно знака за ограничение от 30 км/ч касаят посоката на влизане в селото, когато се идва от С., а в процесния случай в самата заповед е посочено движение на изхода към С., при което знакът В-26 съответства на ограничение 50 км/ч. Посочено е още, че снимковият материал не доказва извършено нарушение и не установява направената вертикална маркировка в процесния участък.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена е от надлежна страна, адресат на обжалвания административен

акт, имаща правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт и в предвидения от закона срок.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, са определени службите за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 ЗДвП и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1.3 от същата заповед областните дирекции на МВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – С. със Заповед № 517з-3082/22.07.2025 г. е определил длъжностните лица от структурата на дирекцията, които да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по реда на глава шеста от ЗДвП съобразно тяхната компетентност, сред които са полицейските инспектори от звената „Пътна полиция“ при районните управления.

Процесната заповед е издадена от полицейски инспектор към Районно управление – С. при ОДМВР – С., чиято длъжност попада в обхвата на посочената заповед за оправомощаване. С оглед изложеното, оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Заповедта е издадена в предвидената от закона писмена форма и съдържа необходимите реквизити по смисъла на чл. 59, ал. 2 АПК.

Съгласно действащата редакция на чл. 171, т. 1, б. з) ЗДвП, в сила след измененията, обнародвани в ДВ, бр. 64 от 2025 г., продължителността на мярката е диференцирана според конкретното нарушение, като за нарушение по чл. 182, ал. 1, т. 5 ЗДвП е предвиден срок един месец, а за нарушение по чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП – срок три месеца. Същевременно санкционният режим за скорост в населено място е структуриран така, че превишаване от 41 до 50 км/ч съответства на чл. 182, ал. 1, т. 5 ЗДвП, а превишаване над 50 км/ч – на чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП.

В случая още от съдържанието на самата оспорена заповед е налице вътрешно противоречие относно материалноправното основание за прилагане на мярката. От една страна, в заповедта изрично е записано, че мярката се налага на водач, превишаващ разрешената максимална скорост в населено място „от 41 до 50 км/ч“. Това описание съответства именно на хипотезата по чл. 182, ал. 1, т. 5 ЗДвП, за която по силата на чл. 171, т. 1, б. з), аа) ЗДвП е предвидена ПАМ за срок от един месец, а не за срок до три месеца. От друга страна, административният орган е приложил чл. 171, т. 1, б. з), бб) ЗДвП и е определил срок на мярката „до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 3 месеца“, какъвто законът предвижда за друга група нарушения, сред които превишаване на скоростта в населено място над 50 км/ч. Следователно административният орган е приложил правна последица, която не съответства на собствените му фактически констатации в акта. Това противоречие не е формално, а засяга самото наличие на материалноправната предпоставка за конкретния вид и продължителност на мярката, поради което обуславя незаконосъобразност на заповедта по чл. 146, т. 4 АПК.

Независимо от това, съдът намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна и поради неустановеност на релевантните фактически основания, възприети от административния орган.

В заповедта е посочено, че движението е било в посока от [населено място] към [населено място], т.е. на изхода на [населено място] към С.. Именно във връзка с тази посока на движение съдът е указал на ответника да представи доказателства за ограничението на скоростта и за вертикалната маркировка в участъка към момента на нарушението. Въпреки двукратно дадените изрични указания административният орган не представи по делото доказателства, които по несъмнен и еднозначен начин да установяват, че точно в посочената в заповедта посока на движение и място на проверката, към датата 21.09.2025 г., е било въведено ограничение от 30 км/ч.

Представените допълнително снимки на пътен знак В-26 „30“ и изображението от екрана на устройството не отстраняват това съмнение, тъй като не установяват убедително връзката между конкретния знак, неговото местоположение и точното направление на движение, посочено в оспорената заповед. Следва да се отбележи, че пътният знак В-26 не въвежда сам по себе си определено ограничение на скоростта, а забранява движението със скорост, по-висока от означената върху него стойност, поради което за установяване на нарушение по чл. 21, ал. 2 ЗДвП е необходимо да се установи именно конкретната стойност на въведеното ограничение в съответната посока на движение. Още повече, че първоначалната снимка към АУАН не съдържа самия знак, а възраженията на жалбоподателя през цялото производство последователно са насочени именно към липсата на доказателства за въведено ограничение 30 км/ч в процесния участък при движение към [населено място].

При това положение, при наличие на спор относно съществен факт и при носена от органа доказателствена тежест по чл. 170, ал. 1 АПК, следва да се приеме, че твърдяното от органа ограничение на скоростта не е доказано по необходимия за съдебния контрол начин.

На следващо място, в случая е налице и несъответствие между АУАН и оспорената заповед относно правната квалификация на твърдяното нарушение. В акта за установяване на административно нарушение е посочено нарушение на чл. 21, ал. 2 ЗДвП, докато в заповедта за ПАМ е прието нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП. Това разминаване не може да се пренебрегне като техническа неточност, тъй като засяга същността на възприетото нарушение. Когато административният орган основава ПАМ на превишаване на скорост, въведена с пътен знак В-26, той следва точно и непротиворечиво да установи както конкретното ограничение, така и съответната правна квалификация. Вместо това в случая в административните актове са възприети различни правни основания, като същевременно и фактическото основание – конкретният скоростен лимит в процесната посока – е останало недоказано.

Това противоречие е още един белег за неправилно приложение на материалния закон и за издаване на заповедта при неизяснена фактическа обстановка.

С оглед на всичко изложено съдът приема, че оспорената заповед е незаконосъобразна. По делото не са доказани по несъмнен начин фактическите основания за прилагане на процесната ПАМ в конкретно възприетата от административния орган хипотеза. Наред с това е налице неправилно приложение на материалния закон поради несъответствие между установеното превишение и приложената правна последица, както и неизяснена фактическа обстановка относно въведеното ограничение на скоростта в конкретната посока на движение. Следователно са налице отменителните основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 АПК.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 1 АПК и предвид своевременно направеното искане, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на 366,18 евро, от които 6,18 евро внесена държавна такса и 360,00 евро адвокатско възнаграждение, съобразно представения списък на разноските и приложените доказателства за плащане.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-0338-000198 от 11.02.2026 г., издадена от полицейски инспектор в Районно управление – С. към Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – С..

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – С. да заплати на В. Г.

А., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] разноси по делото в размер на 366,18 евро (триста шестдесет и шест евро и осемнадесет евроцента).
Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изречение второ ЗДВП.
Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: